

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce : X, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec 10

proti

žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 8. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila
 - 1) rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 2. 2020, č. j. X, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států EU a dle § 50 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí;
 - 2) rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 2. 2020, X, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Podle žalobce není správný závěr žalované, že správní orgán I. stupně nepominul žádnou z jeho námitek a k pochybení ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo. Žalobce namítal, že nebyl povinen vycestovat z území ČR nejpozději do 13. 8. 2019, jak vyplývá z odůvodnění napadených rozhodnutí, neboť dne 11. 7. 2019 podal správní žalobu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. X. O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 59 A 85/2019, jež bylo doručeno právnímu zástupce žalobce dne 20. 10. 2019, tak, že žalobě nebyl odkladný účinek přiznán. Vzhledem k tomu, že smyslem přiznání odkladného účinku je možnost odvrácení negativních následků rozhodnutí, dovozoval žalobce, že lhůta k vycestování z území ČR mohla začít běžet nejdříve ode dne 20. 10. 2019, kdy bylo právnímu zástupci žalobce doručeno uvedené usnesení. Ke dni 4. 11. 2019, kdy bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, později překvalifikované na řízení o povinnosti opustit území členských států EU, neuplynula třicetidenní lhůta k vycestování žalobce z území ČR. Proto je předmětné správní řízení nedůvodné a napadené rozhodnutí nezákonné.
3. Žalobce dovozoval, že na projednávanou věc je třeba analogicky aplikovat jinou právní normu, svým charakterem nejbližší, a to § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť zákon o pobytu cizinců neobsahuje výslovné ustanovení, které by řešilo postavení cizince na území ČR do doby pravomocného rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalobce odkazoval na nález Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 21/04, rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 Af 21/2005-77 a č. j. 2 Afs 2/2005-42 a rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 216/93- 34, které se týkaly užití analogie při nedostatku právní úpravy. Výrok rozhodnutí ze dne 11. 7. 2019, č. j. X, kterým byl žalobci ukončen trvalý pobyt a stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, výslovně nespecifikuje, od kterého pravomocného rozhodnutí se lhůta počítá. Podle žalobce posledním relevantním pravomocným rozhodnutím je právě usnesení krajského soudu č. j. 59 A 85/2019-39, teprve poté mohla žalobci začít běžet lhůta k vycestování.
4. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nelze považovat za přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2019, č. j. 8 Af 118/2012-45, dle něhož je správní orgán povinen rozhodnutí nevydat, dojde-li k závěru, že rozhodnutí by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života cizince. Z rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č.

j. 8 As 68/2012-39, vyplývá, že v potaz musí být vzata veškerá relevantní kritéria, na jejichž základě lze dospět k závěru, že je dána přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Žalovaný v daném případě kritéria přiměřenosti v zákonem předpokládaném rozsahu neposuzoval. Podle žalobce je nutné zkoumat vliv rozhodnutí na všechny rodinné příslušníky cizince, se kterými má na území ČR úzké rodinné vazby, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Dle přesvědčení žalobce napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života a vedle toho i do života nezletilého syna žalobce, který navštěvuje základní školu, po jejímž ukončení by rád pokračoval ve středoškolském vzdělávání. Žalovaný reálný dopad rozhodnutí na život žalobce a jeho rodiny, především pak nezletilého syna, nevzal vůbec v potaz. Žalobce dodal, že posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného nebo soukromého života cizince není věcí volné úvahy správního orgánu, ale výkladu pojmu *nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života* a podřazení zjištěného skutkového stavu je otázkou výkladu práva a aplikace na zjištěný skutkový stav. Z uvedených důvodů žalobce navrhol, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaku skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za daných okolností nebylo možné upustit od uložení povinnosti opustit území členských států EU, napadené rozhodnutí je přiměřeným opatřením, které bylo vydáno v souladu se zákonem a odpovídá aktuální soudní judikatuře. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.
6. Z předloženého spisového materiálu zjistil soud následující rozhodné skutečnosti. Žalobce pobývá na území ČR dlouhodobě, přicestoval v r. 1988, ode dne 30. 3. 1998 měl povolen trvalý pobyt za účelem sloučení s rodinným příslušníkem, občanem ČR. Žalobce se dne 4. 11. 2019 dostavil na odbor azylové a migrační politiky v Liberci, předložil platný cestovní pas Vietnamské socialistické republiky. Jeho kontrolou a z lustrací v příslušných cizineckých informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, když rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2019, č. j. X ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 7. 2019, č. j. X, které nabylo právní moci doručením dne 14. 7. 2019, bylo rozhodnuto o ukončení trvalého pobytu žalobce na území ČR a žalobci byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území ČR.
7. Správní orgán I. stupně zahájil dne 4. 11. 2019 se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení dospěl k závěru, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným opatřením, proto vyrozuměním ze dne 2. 1. 2020 dal účastníkům řízení na vědomí, že řízení o správním vyhoštění považuje za řízení o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ještě před tímto sdělením provedl správní orgán I. stupně účastnický výslech žalobce a rovněž jeho bývalé manželky X, s níž žalobce sdílí společnou domácnost, a vyžádal si provedení pobytové kontroly v místě bydliště žalobce.
8. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2020, č. j. X, správní orgán I. stupně žalobci uložil podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států EU a dle § 50a odst. 3 uvedeného zákona mu stanovil dobu k vycestování z území EU do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Na základě účastnických výpovědí žalobce a paní X (bývalá manželka žalobce, s níž žalobce od roku 2014 sdílí společnou domácnost a s níž se dle svého vyjádření znovu oženil) a z údajů evidovaných v informačních systémech správní orgán I. stupně popsal rodinné vazby žalobce na území ČR. Na podkladě údajů

v evidenci cizinců a rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu s právní mocí ke dni 14. 7. 2019 a usnesení krajského soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 59 A 85/2019-39, správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce nevycestoval ve stanovené lhůtě 30 dnů, tj. do 13. 8. 2019, a do dne 4. 11. 2019, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie, pobýval na území ČR neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu celkem 83 dnů. Žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu si žalobce podal až dne 4. 11. 2019, žádost byla dne 3. 12. 2019 zamítnuta. Správní orgán I. stupně uvedl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je v případě neoprávněně pobývajícího cizince nejmírnějším opatřením a mimo povinnosti vycestovat není spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, jež by měly přímý vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Správní orgán I. stupně odkázal na § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle kterého může žalobce, který podá žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, požádat o vízum za účelem strpění pobytu na území ČR, což ale žalobce učinil až dne 4. 11. 2019. Správní orgán I. stupně připomenul, že správní žaloba nemá automaticky odkladný účinek, jako je tomu v případě rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dále se správní orgán I. stupně zabýval hodnocením dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, a to i z pohledu jeho rodinných příslušníků, a dospěl k závěru, že žalobci nic nebrání, aby byl v kontaktu jak s paní X, tak nezletilým synem, neboť za synem může přicestovat na krátkodobá víza nebo si zařídit jiné pobytové oprávnění v souladu se zákonem.

9. Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020 žalovaná odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítla, stejně jako odvolání směřující do rozhodnutí ve věci uložení povinnosti zaplatit náklady správního řízení. Žalovaná odmítla, že by se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce. Podle ní srozumitelně vyložil, na základě čeho považuje rozhodnutí o povinnosti opustit území za mírnější opatření. Stejně bylo rozvedeno, proč v dané věci nebylo na místě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a správní orgán I. stupně dostatečně posoudil, zda rozhodnutí o povinnosti opustit území EU nebude nepřiměřeným zásahem do práv žalobce. Žalovaný odmítnul, že by na situaci žalobce nepamatovala právní úprava a odkázal na § 33 odst. 1 písm. d) a § 33 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak odmítnul, že by zde byl prostor pro aplikaci analogie práva. Dále konstatoval, že správní orgán I. stupně podrobně řešil okolnosti případu a přiměřeně řešil otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU vydané podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle uvedeného ustanovení, ve znění zákona č. 176/2019 Sb., platí, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života*. V žalobcově případě bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU vydáno dle § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců v zahájeném řízení o správním vyhoštění poté, co správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o tom, že správní vyhoštění

by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

12. Soud se nejprve musel zabývat tím, zda žalobce pobýval na území ČR neoprávněně v době, kdy byla dne 4. 11. 2019 provedena kontrola cizineckou policií a bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Správní orgány obou stupňů se k vzneseným námitkám danou otázkou zabývaly podrobně, řešily, zda na situaci žalobce zákon o pobytu cizinců pamatuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž přestřela argumentaci, na základě které odmítla možnost na danou věc analogicky aplikovat ustanovení zákona o azylu. Se závěry správních orgánů se soud plně ztotožnil. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2019, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 7. 2019, které nabylo právní moci dne 14. 7. 2019, zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a žalobci byla stanovena k vycestování z území ČR lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. K dílčí námitce ohledně stanovení lhůty soud uvádí, že výrok rozhodnutí je srozumitelný a vyplývá z něho, že lhůta 30 dnů k vycestování plyne *od právní moci rozhodnutí*, tedy jednoznačně od právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu, tj. ode dne 14. 7. 2019. Tomu také odpovídá, že v souladu s §871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně současně udělil žalobci *výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí*. Stanovená lhůta 30 dnů k vycestování tak uplynula, jak správně uvedly správní orgány, dne 13. 8. 2019. Pokud žalobce ve stanovené lhůtě z území ČR nevycestoval a nebylo mu uděleno jiné pobytové oprávnění, pobýval ke dni 4. 11. 2019 na území ČR neoprávněně již 83 dnů.
13. Na tento závěr nemá podání správní žaloby proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, byť spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě (věc vedená zdejším krajským soudem pod sp. zn. 59 A 85/2019), vliv. Soud odkazuje zejména na přiléhavou argumentaci správního orgánu I. stupně na str. 8 jeho rozhodnutí, kde bylo vysvětleno, že z § 73 s. ř. s. ve spojení s relevantními ustanoveními § 33 odst. 1 písm. d) a § 172 odst. 3 *a contrario* zákona o pobytu cizinců vyplývá, že samotné podání správní žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nemělo účinky na platnost zrušeného povolení k trvalému pobytu na území ČR a z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by byla založena fikce oprávněného pobytu žalobce na území ČR. Soud se ztotožňuje také se závěry žalovaného, který vysvětlil, proč není na místě aplikovat na žalobcův případ § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců totiž obsahuje vlastní právní úpravu, která žalobci umožňuje prostřednictvím víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu legalizovat svůj pobyt na území v souvislosti s podanou správní žalobou proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, aniž by musel opustit území ČR. Podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který podal žalobu proti rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu anebo byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, za podmínky, že současně podá návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby*. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení *žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle odstavce 1 se podává na území ministerstvu*. Tohoto postupu však žalobce využil opožděně dne 4. 11. 2019 poté, co zdejší krajský soud usnesením ze dne 17. 10. 2019, č. j. 59 A 85/2019-39, podaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
14. Žalobce dále brojil proti závěru, že rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a

rodinného života. S obecnými závěry, kterých se žalobce na základě judikatury NSS dovolával, soud plně souhlasí. Na rozdíl od žalobce má ale za to, že požadavkům kladeným na posouzení této otázky správní orgány vyhověly. Je třeba zdůraznit, že rozhodnutí vydané v I. stupni řízení a rozhodnutí o odvolání zásadně tvoří jeden celek. Vzhledem k tomu, že žalobce se v odvolání proti rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU soustředil pouze na námitky týkající se legálního pobytu na území ČR a nic konkrétního nevytýkal obsáhlému posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z pohledu zásahu do jeho soukromého a rodinného života, resp. jeho rodinných příslušníků, je vzhledem k § 89 odst. 2 správního řádu zřejmé, že se žalovaná především vyjadřovala k otázce, zda žalobci uplynula lhůta k vycestování a zda pobývá na území ČR nelegálně. Z napadeného rozhodnutí je ovšem zřejmé, že žalovaná přezkoumala, jestli byly správním orgánem I. stupně dostatečně zjištěny rozhodné skutečnosti a posouzena přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, přičemž žádné pochybení neshledala.

15. Konkrétní skutečnosti, které byly vzaty v potaz při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, je tak třeba hledat v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zjištění ohledně žalobcových ekonomických, soukromých a rodinných poměrů jsou podrobná a byla dostatečně podložena spisovým materiálem (viz protokoly o účastnických výpovědích žalobce a bývalé manželky X, výsledky lustrace rodinných vazeb žalobce v příslušných evidencích, výsledky pobytových kontrol). Správní orgán I. stupně k námitkám žalobce podrobně vysvětlil, proč je rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU mírnějším opatřením v porovnání se správním vyhoštěním a že do budoucna nepředstavuje pro žalobce negativní překážku a nemá žádný přímý vliv na možnost získat vízum či pobytové oprávnění. Správní orgán I. stupně připustil, že povinnost vycestovat z ČR pro žalobce představuje zásah do soukromého a rodinného života s ohledem na fungující rodinné vazby s bývalou manželkou X (správní orgán I. stupně uvedl, že tvrzení o obnovení sňatku žalobce neprokázal) a synem X, ročník 2003, ovšem tento zásah hodnotil ve světle dalších okolností případu jako přiměřený. Úvahy obsažené zejména na str. 9 až 10 prvostupňového rozhodnutí považuje soud za dostatečně konkrétní, správní orgán I. stupně vzal dostatečně na zřetel kritéria, která považoval ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců za významná při porovnání intenzity zásahu do práv žalobce a zásahu do veřejného zájmu, aby na území ČR nepobývali cizinci neoprávněně. Zde je třeba uvést, že žalobcovy námitky jsou zejména obecného charakteru. Namítá-li žalobce, že ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců mají být vzaty v potaz veškeré skutečnosti týkající se žalobce a jeho rodinných příslušníků, neuvádí už, jaká kritéria významná pro posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí byla pominuta, jaké okolnosti jeho případu nebyly řádně posouzeny. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje demonstrativní výčet kritérií, není ale třeba, aby správní orgán v rozhodnutí zmiňoval veškerá kritéria zmíněná v uvedeném ustanovení, pakliže je pro posouzení konkrétní věci nepovažuje za významná (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). V posuzované věci správní orgán podrobně vážil důvody, pro které žalobce pozbyl povolení k trvalému pobytu, tedy opakovanou trestnou činností žalobce na území ČR a její závažnost, a zdůraznil, že žalobce si musel být při páčání trestné činnosti vědom toho, že ohrožuje realizaci nejen svého soukromého a rodinného života, ale také pobyt na území ČR a tak i rodinný život s blízkými osobami. Zohlednil i délku žalobcova života na území ČR a délku doby, po kterou žalobce disponoval pobytovými oprávněními, vnímal jeho

vyšší věk, současně ale také hodnotil, že žalobce pobýval na území domovského státu téměř polovinu svého života, tedy dostatečně dlouhou dobu, aby pro něj vycestování z území ČR, potažmo členských států EU nebylo nepřekonatelné, alespoň do doby, než se mu podaří získat možnost opětovného legálním pobytu v ČR. Správní orgán I. stupně nepominul ani zdravotní stav žalobce, který nevylučuje vycestování a pobyt mimo ČR, zabýval se přitom možnostmi léčby zjištěných zdravotních potíží. Rovněž bylo hodnoceno ekonomické zázemí žalobce a jeho ekonomické možnosti v případě vycestování, i společenské i kulturní vazby na území ČR. Správní orgán I. stupně vycházel ze sdělení žalobce, že je členem neoficiální vietnamské komunity, nicméně jeho integraci nepovažoval za dostatečnou s ohledem na opakovanou trestnou činnost, pro kterou žalobce představuje dle závěrů rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců aktuální a skutečné nebezpečí zájmů na ochraně veřejného pořádku a společnosti. Žalobce uvedeným závěrům nic konkrétního nevytýkal, vůči úvahám podrobně uvedeným v odůvodnění rozhodnutí neuplatnil žádné vlastní argumenty.

16. Soud nemůže přisvědčit žalobci ani v tom směru, že nebyl zkoumán vliv rozhodnutí na rodinné příslušníky, zejména jeho nezletilého syna. Opětovně soud připomíná, že žalobce v odvolání žádné konkrétní důvody svědčící o nepřiměřeném zásahu do rodinného života žalobce nebo jeho rodinných příslušníků, včetně nezletilého syna, neuváděl. Žalovaná tedy přezkoumala prvostupňové rozhodnutí shora nastíněným způsobem, ve zjištěních a závěrech správního orgánu I. stupně neshledala žádné pochybení, tedy plně se s jeho závěry ztotožnila. Správní orgán I. stupně se dle názoru soudu dostatečným způsobem vypořádal s reálnými dopady žalobci uložené povinnosti opustit území členských států EU. Jak už bylo uvedeno, správní orgán I. stupně se zabýval rodinnými vazbami žalobce v dostatečném rozsahu, zohlednil veškeré skutečnosti, které vyplynuly ze shromážděných podkladů. Byly hodnoceny nejen rodinné vazby žalobce na bývalou manželku X a dosud nezletilého syna X, ročník 2003, kteří se žalobcem žijí ve společné domácnosti, ale také vztahy s dvěma staršími zletilými dcerami vietnamské národnosti a starším synem žalobce X, občanem ČR, kterého měl žalobce z předchozího vztahu. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že negativních dopadů zrušení pobytového oprávnění v důsledku páchané trestné činnosti na život celé rodiny si musel být žalobce vědom, tudíž se měl protiprávního jednání vyvarovat. Soud souhlasí s hodnocením, že vydané rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Dcery žalobce jsou zletilé, jedna žije s vlastní rodinou na území ČR, druhá potom na území Anglie, se zletilým synem se žalobce stýká pouze občasné. Rodinný život lze nepochybně realizovat v takovém rozsahu na území domovského státu či v rámci návštěv žalobce na území ČR, po získání víza či příslušného pobytového oprávnění, neboť rozhodnutí vydané dle § 50a zákona o pobytu cizinců na rozdíl od správního vyhoštění nepředstavuje překážku pro vstup žalobce na území ČR. Správní orgán I. stupně řešil rovněž možnost zachování kontaktu mezi mladistvým synem X prostřednictvím krátkodobých návštěv žalobce na území ČR na krátkodobá víza či po zajištění dalšího pobytového oprávnění. Žádné konkrétní argumenty vůči těmto závěrům žalobce nepřednesl. Ani v žalobě žalobce bližší okolnosti, pro které by rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce a jeho nezletilého syna, nepopsal. Zmiňoval pouze, že jeho syn navštěvuje základní školu a chtěl by na území ČR navštěvovat i střední školu. V tom mu vydání napadeného rozhodnutí nebrání, správní orgán se dostatečně zabýval možnou realizací rodinného života, pokud zůstane žalobcův syn na území ČR.

17. Lze dodat, že žádné konkrétní body nesměřovaly do té části napadeného rozhodnutí žalované, ve které se žalovaná zabývala uložením povinnosti nahradit náklady správního řízení.
18. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodnuto bez ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalované.
19. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
20. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 7. leden 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně